

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 347/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., Šustekova 49, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoE 196/2013 a jeho uznesením z 30. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoE 196/2013 a jeho uznesením z 30. januára 2014.

Sťažovateľka uvádza, že Okresný súd Košice I doručil jej „*právnemu zástupcovi uznesenie zo dňa 4. 9. 2013 sp. zn.: 20 Er 3252-2009, ktorým došlo k uloženiu povinnosti úhrady súdneho poplatku vo výške 1,00 EUR za spracovanie hromadného podania podľa položky č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.)*.

Sťažovateľ s uložením povinnosti nesúhlasil a preto podal proti rozhodnutiu odvolanie, kde uviedol všetky právne dôvody spochybňujúce právne závery okresného súdu a poukázal aj na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky produkovanú vo veci povinnosti zaplatiť súdny poplatok.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 30. 1. 2014 sp. zn.: 2 CoE 196-2013 tak, že napadnuté rozhodnutie ukladajúce povinnosť úhrady potvrdil. Sťažovateľ sa nemohol stotožniť s odôvodnením rozhodnutia súdu druhého stupňa a jeho právnymi závermi a to najmä preto, že tieto neprípustným spôsobom limitujú jeho základné práva...“.

Sťažovateľka v úvode svojej sťažnosti označuje ako jej prílohy „*Plnomocenstvo*“ a „*Uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 4. 9. 2013 sp. zn.: 20 Er 3252-2009; Uznesenie Krajského súdu v Košiciach uznesením zo dňa 30. 1. 2014 sp. zn.: 2 CoE 196-2013*“.

Splnomocnenie ani uvedené rozhodnutia však sťažovateľka k svojej sťažnosti nepripojila. Zo sťažnosti vyplýva, že bola spísaná a podpísaná advokátom a konateľom právnej zástupkyne sťažovateľky doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., a na hlavičkovom papieri advokátskej kancelárie, prostredníctvom ktorej bola 10. apríla 2014 podaná na poštovú prepravu a adresovaná Okresnému súdu Košice I.

Sťažovateľka s poukazom na § 169 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie nie je dostatočne odôvodnené. Jej výhrady sa týkajú

aj toho, že všeobecné súdy mali podľa nej „prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Totižto všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Porušovateľ pokračoval v konaní, aj keď mal zákonnú povinnosť podrobiť aplikovanú právnu úpravu kontrole ústavnosti.“. K tomuto tvrdeniu predkladá sťažovateľka v sťažnosti podrobnú argumentáciu.

Sťažovateľka vyjadruje názor, „že opisované konania vedené všeobecnými súdmi neboli spravodlivé ako celok a v je[j] prípade nie je možné hovoriť o tom, že došlo k spravodlivému výkonu súdnictva. Vytýkané chyby, ktorých sa dopustili všeobecné súdy, viedli k porušeniu práv zaručených Ústavou SR a Dohovorom tak, ako to špecifikuje sťažovateľ v tejto sťažnosti.“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1) Základné právo spoločnosti EX CREDIT... na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 CoE 196-2013 bolo porušené.

2) Základné právo spoločnosti EX CREDIT... na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 CoE 196-2013 bolo porušené.

3) Základné právo spoločnosti EX CREDIT... na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. 1. 2014 sp. zn.: 2 CoE 196-2013 bolo porušené.

4) Základné právo spoločnosti EX CREDIT... na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. 1. 2014 sp. zn.: 2 CoE 196-2013 bolo porušené.

5) Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. 1. 2014 sp. zn.: 2 CoE 196-2013 sa zrušuje a vec sa tomuto súdu vracia na ďalšie konanie.

6) Spoločnosti EX CREDIT... priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 100,- EUR, ktoré je jej Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7) Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť spoločnosti EX CREDIT... trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, na účet jej právneho zástupcu Fridrich Paľko, s. r. o... a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili [písm. a)], označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody [písm. b)], a označenie, proti komu smeruje [písm. c)]. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

V rozpore so svojou povinnosťou podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažovateľka nepredložila ústavnému súdu splnomocnenie na svoje zastupovanie v konaní o jej sťažnosti.

Zároveň ústavný súd zistil, že sťažovateľka so sťažnosťou nedoručila ani kópiu napádaného rozhodnutia, proti ktorému smeruje, a to ani do dňa jej predbežného prerokovania (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v predloženej podobe nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 2 a § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto spojitosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2014